

Karanlık Liman

— muhammet-furkan-sayan · 25 Haziran 2024

Ruhum daralıyor betondan harabeler de. Her gece kainat uykuya dalınca
Nefes nefese koşarak giderim
Lambaların, hayatların söndüğü limana.

Koca sarmaşıklar vardır iskelesinde
Az ilerde hurda bir kaç gemi
Ve onların arasında saklanmış
Bir cevher, karanlık limanın derinliklerinde.

İnsanlar bilmiyor bu çöplükte ki hazineyi
Belki de o yüzden bu denli güzel kalabildi
Yalnız geceleri gelirim bu eski limana
Ruhumun huzur bulabilmesi için

Karanlık ve o denli ıssız liman
Dalgaların, kayalıkların ve sarmaşıkların
Arasında kaybolan, yılanların olmadığı
Ruhumun en büyük hazinesi liman.

Gündüzün kirlenen ruhumu arıtan liman
Hırstan, kinden ve kibirden
Uzak kalmış liman.
Bir tek ben mi seninle huzur bulurum

Bazen sabaha kadar dönmem geri.
Uyurum bir ağacın dibinde eski bir gemide
Sabaha kadar denizlerin serin meltemleriyle
gün doğana kadar en azından ben olurum

Aslında her gün korkar dururum
Bu sırrım bilinecek sanırım
O karanlık limandaki saf ruhum
Bir daha gelemeyecek sanırım

Ve elbet birgün bende gideceğim

Ben ölmeden o liman aşık olmasın
O limandaki dostlarımı ve saf ruhumu
Her gecenin sonunda hüzünle uğurlarım

Şimdi aydınlanırsa o geceden karanlık liman
Yamyamlar üşüşür cevherin etrafına
Sinemi ve tüm gücümü koysam da ortaya
Vahşi avcılar gibi yok ederler bizi

Ondandır bu limanı her daim saklarım
Ben Peter Pan değilim
Çocuklara bile güvenmem
Çünkü o çocukların atiside ötekiler gibi
Hırs çukurunda kalmış canavarlar gibi